

Revista „Calicul”, Sibiu.

Onor.

Ex: 2

Biblioteca Universității

Cluj

TEPELUȘ.

ABONAMENTE:

100 lei anual. 50 lei pe jum an

REDACȚIA ȘI ADMINISTR.

SIBIU

Str. Pintenului Nr. 1.

ANUNȚURI:

5 lei linia petit.

ÎNVIEREA

Cântarea biruinței din nou s'a înălțat
Cu primăvara dulce Cristos a înviat.

Cu fumul de tămâie, la sfintele altare
Azi tremură duiosă preoților cântare:
— Veniți luați lumina și în suflet o purtați,
Pe cei cari îi urârați iubiți-i ca pe frați,
Cu cei cari vă lovirăți în harță ca cocoșii,
Cu zâmbetul pe buze ciocniți azi ouă roșii!

Minune! La îndemnul cuvântului creștin
Ineacă orice ură un păhărel de vin
Impunsături, aluzii, le 'nvăluie uitarea
În suflete revarsă lumină sărbătoarea,
Iertarea urcă tronul acum de înviere...
Ca frate dulce, Iorga la'mbrățișat pe Stere
Și 'ndepărtând din suflet durerea și amarul,
Pe-Argetoianu 'n gură l-a sărutat Madgearu.
Iar Aurel Dobrescu făcu spre pace pasu
Pe amândoi obraji l-a sărutat pe Vasu.
Și sărutări de-acestea s'au dat, pe câte știu
Și 'n lumea cea de patimi a vechiului Sibiu.

Așa Doboiu Dită, făcând mai blândă poza,
C'o dulce sărutare l-a dăruit pe Hoza,
Iar popa Baptis Boiu, cântând un aliluia,
Subt nas, cu gingășie l-a sărutat pe Gruia.
Și după cât se spune, plăpândește lelițe

Lui Lerui-Ler îi dară o sută de gurițe
Și-au declarat cu brio că fie-care știe
Pe lângă spoi-tingirea, ceva pedagogie.
Iar doctor Ion Dordea, la Bulevard în prag,
Pe inginerul Andrea l-a sărutat cu drag.
Și după cum își pupă pierdutul fiu tătucu,
Dumitru Coltofeanu pupă în toc papucu,
Și-a fost solemn momentul, c'anmărmurit tot natu
Când sărutat fu Nichi de Nicolae Bratu.

Eu aș putea cu carul săruturi s'amintesc,
Dar, drept să spun mi-e teamă să nu vă plictisesc.
Spun unii că spre parcul cu albele zăbrele
L-ar fi zărit pe Henteș făcând cu zor bezele,
Iar blândește maimuțe și-au lins frumos gurița
Și'n sus își ridicară cu'n gest duios codița.
Acestea însă's vorbe menite ca să treacă,
Le spune gură-cască așa numai, de clacă.

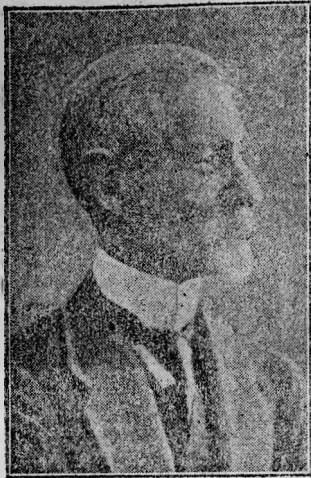
Am fost și oameni practici, ce nu umblă prin nouri,
De sărbători aceștia își deteră cadouri.
De Paști, domnul Boeru ne raportează nouă
C'a oferit lui Maniu două perechi de ouă
Iar domnul Andrei Gușu prefect de Odorhei
Lui domnu Vătășanu îi dete un condei
Sămănător de gânduri frumoase și integre
Țeposu la Poplaca dădu trei table negre
Pe care domnul rector să-și poată însemna
Succesele pe care le-avu 'n viața sa.
Iar Ieronim Stoichiță ca vânător hoinar
Lui Kețeli o pușcă i-a oferit în dar.

Iar Banciu, ca să facă pe toată lumea praf
Ii dete lui Băilă un cinematograf
În schimb domnul Băilă, actor de meserie,
A oferit lui Banciu o nouă loterie.
Această gingășie la nimenea nu strică,
Rămâne ca să-și deie avizul și Horică.
Cât pentru mine unul, la ce să ocolesc
Lui tata Averescu un gând bun îi doresc:
Să scadă din impozit, din cota de chirie
Și pentru hoți să facă o largă pușcărie.

Spancioc.

OUĂ ROȘII

Tătuclui

Cârmuiși cu 'nțelepciune
Orașenii și țaranii,
Ai ațătat fariseii
Și ai stârnit șobolanii.

Iuliu Iscarloteanu
Obosit de pertractare
La friptură se 'mbulzise,
Vrând sa-ți dea o sărutare.

Invațase, cum se vede
Pe la club abecedaru,
De când proba o făcuse
Cu Argetoian Madgearu.

Tancrezil plini de morala
Din puteri izbesc metalul
Și vestesc cu 'ngrijorare
Că au ros tot cașcavalul.

Singur în iatac Gyuluca
Imbrăcat în haine nouă
Oua roșii cu tatucu
Ar ciocni, dar n'are ouă.

Cântărețului neamului

Cobori din lumea ta de stele
Și îi privești cu-atâta milă!
Pe unde-s vremile acele
Când Voevodul și Boila

Atâtea strigate în țară
Izbeau de vami înfricoșate

Și 'n cetățuia legendară
Cloceau la patimi și păcate.

Azi patimile-s oboșite
Iar pertractanții cavaleri
Visează planuri risipite
Și plâng cu toți ziua de eri.

De ce n'au stat cu Tavi oare
La vorbă bună și la sfat?
De ce n'au și ei zi cu soare
De Sever de ce-au ascultat?

E svon cucernic de 'nviere
Și este-atâta primăvară
Sutașii varsă-acuma fiere
Pe când tu cârmuești o țară.

Ministrului sănătății

Batrâni cu pletele carunte,
Femei, copii, acum odat'

De ziua învierii știinte
Rostesc Cristos a înviat.

Așteaptă par'că toată lumea
Cuvântul dulce ca de
miere

Ca sa înfăptuești minunea
In noaptea sfânta de 'nviere,

Stau pruncii în hăinuțe nouă
Cu ouă roșii stau bătrânii
Răsună tainic «Pace voua»
Și dulci miresme - aduc
salcămil.

A păcii și-a 'nfrățirii floare,
Să se pogoare pe pamânt
E-a păcii mare sarbătoare
Și toți ascultă-al tău
cuvânt.

Domnului Garoflid

Oul roșu cu Vintilă
De-i ciocni peste catarge,
Nu fii aspru, fii cu mila
Caci tot al lui se va sparge.

Domnului generalVăleanu

La ciocnit de ouă roșii
Să-ți urez nu-mi stă în fire
Fiindcă te cutremuri numai
La cuvântul de «ciocnire»

Domnului generalMircescu

Contrar domnului Ministru
De comunicații, ești
Dispus, — când va fi nevoia,
Cât mai aprig să ciocnești.

Domnului Cudalbu

Proprietarii ouă roșii
Vor ciocni cu chiriașii
Și-și vor pomeni strămoșii
Și s'or pupa... drăgalașii.

Domnului Manoilescu

Oul roșu, fiind grabnic,
N'ai mai stat atât la sfat
Și cu'n gest mai mult șag-
galnic
L'ai ciocnit cu... Lapedat.

Domnului Goldis

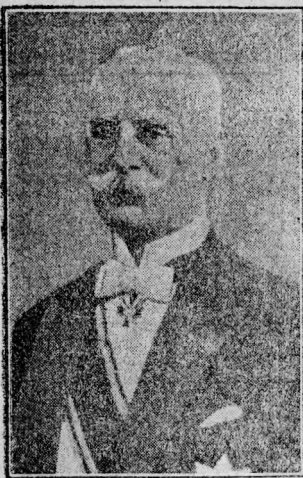
Cu Cristos a inviat
Ai vrut oul să-l ciocnești
Dar un vânt de... Concordat
S'abātu prin București.

Domnului Mitilineu

Când placutul ou, — nu-i
vorbă
L'ai ciocnit cu Mussolini
Bethlen s'a bagat în ciorba
Ca strănepotul... găinii.

Domnului Sergiu Niță

Domnul Niță puse mâna
Ca să ia un ou de preț
Dar când colo nimerise
Chiar capul lui... Inculeț.

Domnului GeneralCoandă

Tu ce conduci Maturul Sfat
Acum, când Crist a înviat
Și primăvara a înverzit,
Și totul a înmugurit,
Invoacă Cerul ca să dea
Tărie din puterea sa
Și să prefacă din Senat
Al tinerilor mândru Sfat.

Domnului P. P.
Negulescu

Ușor conduci o 'ntreagă țară
C'ai sânge rece, ești prudent
Dar mult mai greu e 'n ziua
de-astăzi.

Ca să conduci un parlament.

Domnului Dr. C. Bucșan

Ai liniștit cu dibacie
Fermentul urii milenare
Și-acum ciocnim cu veselie
Chiar oua roși minoritare.

Domnului Busoicescu

De 'nviere la tot omul
Să dai câte-un pic de loc
Ca să laude pe Domnul
Și să crească busuioc.

Cântec de spor

Patru luni răbdări prăjite
Și pofta pusă la cui,
Datorii de mlișoare
In nădejdea sporului.

Imi dădea pe datorie
Negustor și măcelar,
Știau că plătesc pe cinste,
Când primesc spor la salar.

Insă domn Manoiescu
Atoate promițător
Și-a uitat din lanuare
De mult așteptatul spor.

Ne-a trimis in schimb de
Paște

Un impozit întreit...
Insă sporul stă'n cutie
Iar noi pornim la cerșit.

Pocă. I.Tu.

Biblia de azi.

— Fiule, Dumnezeu a lăsat pe om să muncească și să-și câștige pâinea cu sudoarea feței lui.

— Așa-i părinte, că și eu când am ce, mănânc până asud.

O școală nouă.

Adică nu-i chiar nouă. Școala de hoți datează de când omul a început să îngrădească ce a al său, spre a-l separa de al vecinului.

În forma, în care se prezintă însă, școala de hoți dela Iași poate sta alături de celebrele facultăți libere, cari s'au ilustrat, în America, în această privință.

Capitala glorioasă a Moldovei, veșnic în fruntea mișcărilor progresiste; a ținut să ne dea un exemplu, că exercițiul face pe maestru, că nimeni nu se naște învățat, că ori-ce meserie își are școala ei, dascălii ei.

A șterpeli portofelul din buzunarul pasagerului din tramvai nu este lucru mare.

A pungăși pe nea Toader de câți-va poli și a face pe negustorul cinstit, este o filosofie prea simplistă.

Să știi să-ți alegi victima, să știi să o cultivi, să cunoști ziua în care are punga dolidura. Să procedezi cu tactul unui prestidigitator, încât să faci impresia că nici usturoi n'ai mâncat. Asta este adevărata artă a pungășitului, pe care profesorii cu diplome dela Vacarești o predau studenților lor în strada gării din Iași.

Cum vedeți, era o școală de mult așteptată. Dacă ești furat, cel puțin să-ți fie și ție haznă, ca moșului, când i se duce de răpă calul cu oalele. Nu știu dacă între catedrele, pentru care a fost atâta ceartă în parlament și

'n presă, este prevăzută și aceasta.

Noi Sibienii, fiind mai la apus, în contact cu marile spirite dela Budapesta, ascultători mulți n'o să trimitem la școala de hoți dela Iași. Hoții noștri au trecut de mult examenul de capacitate profesională.

Dar, dacă este vorba că ne-am unit, frații dela Iași să facă bine să țină cont de justele noastre cereri. Din vechiul regat ne-au trimis dascăli de tot felul. Mai buni sau mai răi, cum au avut. Ne-au trimis dascălițe de sralucită cultură pedagogică, cum sunt de pilda forțele didactice dela Universitatea din Poplaca. Acestea se disting și prin concurența ce o fac anticilor zeițe. Și Eris în chipul unui frumos cavalier, a și aruncat marul de ceartă.

Cum zic, ei ne-au trimis dascăli cum au avut. Facă bine acum să primească, pentru noua lor școală, un distins profesor, pe care-l recomandăm cu toată căldura. Or da dovadă că nu disprețesc forțele pe cari Ardealul le pune la dispoziția progresului general al țării. Iar nouă Sibienilor ne-ar aduce omagiul, pe care din vremea Consiliului Dirigent nu ni l-a mai adus nimenea.

E vorba că la noua școală din Iași vrem să vedem instalat că profesor pe cunoscutul și de toți respectatul Ionel Halmaghi, nobil de Scorei. Vastele lui cunoștințe și experiențe suntem siguri că nu ne-ar da de rușine.

Ar fi o dovadă mai mult de unirea frățească ce ne leagă pentru totdeauna. La nevoie mai avem exemplare, cu cari suntem siguri că nu vom rămânea de rușine.

Sandu Năpîrstoc

Stan Pățitul

Soldatul Irimie Pițiguș, pe când mergea cu compania spre oraș a întâlnit în drum pe un om cu un magar încărcat cu oale de pământ. Pițiguș se apropie de urechea măgarului, ca cum ar fi voit să-i spună ceva, și îndată îi aruncă în ureche un capăt de țigară aprins. Magarul îndată începu a râncheza cât îl luă gura și a sări svârlind din picioare, ba în urmă a să tăvăli pe drum, așa că nu rămase nici o oală ne spartă.

Capitanul opri compania și începî a cerceta să afle pe vinovat, dar nu-l putu afla. În urmă capitanul plăti bietului om păguba oalelor, și plecară mai departe spre casarmă.

Capitanul știa că Pițiguș e bun de năsdrașanii și de aceia sosind la casarmă îl

chemă la el și-l întreabă, că ce a făcut cu magarița. — Îți spun drept dle Capitan, — zise el. — Așa să trăiți. Sora măgaritei a trimis vorba pe mine, ca să-i spun surorii sale, care era încărcată cu oale, că pe duminică să mărita și o poștește la ospaț, și eu i-am spus la ureche să nu audă stăpânul său, și ea de bucurie și voie a început să uiască, să chiuiască și să joace, ca la ospaț. Capitanul atunci îi dăte una peste spate cu dosul sabiei și-l scoase afară din cancelarie.

*

Ciurumbel Petru din Cocârla, cu soția sa Grivuța, nici înainte nici după ce s'au înghătat la olaltă nu aveau copii, din care cauză ei se trudiau să câștige nu-

mai atâta cât să poată haladui de pe o zi pe alta.

Iu fiecare an, când se apropia iarna acest Ciurumbel eșia pe la mocanii din Buciumani și-și aducea pentru iarnă, sau o vacă, ca să aibă lapte pentru iarnă, sau cal, cu care să-și aducă lemne din pădure, să meargă calare până la prăvălia din sat, după tutun, chibrite, petrol și sare.

Mai anțarț, pe când se amesteca toamna cu iarna, Ciurumbel a plecat iară să aducă pentru soția sa atare dobitoc cu lapte, că nu putea rumega mămăliga fără sorbeală.

Sosind seara târziu cu dobitocul, îl așeză în poiata și îi dăte fân. Apoi spuse soției sale, — pe care o deșteptă din somn, — ca în dimineața următoare cu noapte în cap să mulgă dobitocul, ca e încărcat ugerul de lapte, așa că stă să crepe.

Dimineața, până încă nu se luminează de ziua, Grivuța cu bale la gură după lapte luând șuștarul cu apă, ca să spele ugerul, încărcat de lapte, se duse în poiata la dobitoc, al cărui uger vrând să-l spele, îndată fu aruncată cu șuștar cu tot de peretele poieiți.

Abia schiopătând, merse până în casă și spuse lui Ciurumbel, că vaca e cu nărav și că e stricată de strigoii, că nu stă la muls. — Nu e cu nărav, — zise Ciurumbel, — fără nu e învățată, sau deprinsă să stea la muls pe întunec, trebuia să aprinzi umina. Ea aprinse lumina și se reîntoarse iară la poiata. Când colo ce să-i vadă ochii: vaca era cal, care văzând pe Grivuța cu lumina începu a sfiorăi pe nas și a-i întoarce coada.

Ciuma Mihăilă și cu Coleră Varvara din Strâmești, pentru atari treburi de dragoste trăiau în încordată bunăînțelegere, ca aiul, sau hreanul cu ochii, și de aceia căutau cu lumina răzbunare unul contra celuilalt.

Odată ciuma aceasta, aflându-se pe la pădure, pe unde se pășunau vitele află pe un nătarău de băiat, care să năcăja să oprească doi bouleni, pe cari îi ajunse strechea. Nătarăul de băiat era al cocoanei Coleră.

Ciuma știind al cui e băiatul, îi spuse; că pentru aceia fug boii, pentru-că ridică coadele în sus. Eu, — zise Ciuma, — la ai mei le-am tăiat coadele și acum nu mai aleargă. Băiatul nepriceput înțelese povața și așa urmă și el.

Colera găci, că în al cărui cap s'a plamadit îndemnul dat copilului nepriceput și, de aceia mai mult îi purta lui Ciumă sâmbetele.

Odată Ciumă plecase călare cu merinde la munte la coasă. La o umbră deasă în marginea unei păduri se puse să poposească trăgând un puiu de somn.

Ca să nu-și piardă calul și merindea și beutura, până doarme și-a legat, sau prionit calul de priciorul.

Cocoana Coleră, în drumul ei pe acel loc văzându-l și-a pus în cap să-și răz-bune pentru tăiatul coadelor dela boi, ceia ce a și făcut, mergând tiptil prin pădure până aproape de calul ce păștea lângă Ciumă. Acolo luându-și rochia în cap sări asupa calului. Calul spăriat o tuli la fugă, trăgând pe Ciumă după el. Și a fugit până i-a sărit toată povara de pe el cu șea cu tot.

Coleră se retrase afund în pădure și a răs până n'a mai putut. Și dacă nu se ivea un om în calea calului

să-l oprească, poate și astăzi nu s'ar fi oprit cu șeful său, căruia nu-i rămăsese nici păr pe ceafă.

La judecată.

- Nu eu te judec, legea și paragraful.
- Apăi domnule județ, zău dacă aș ști unde stă domnul paragraf i-aș duce ceva ouă, brânză și poate chiar un purcel, numai să fie bine.

Să-i treacă

— Scoală bărbate, mă duc la înviere că mama săraca fie ertată...

— Doar nu vei vrea să învieze, să vină înapoi. Mai bine te-ai duce tu la ea, să treacă și la mine Patimile.

— Se face fiule, dar trebuie să arătăm că suntem cu ai noștri. Mai pârâți și voi lumea, că eu în toată luna fac două pâri.

Vrea spor

Mai pârâți și voi.

— Părinte, nu se mai face gară la noi?

— De ce bați copilul?

— Vrea spor la pachetul de tabac și opinci depe-acuma.

Sus Marcule

Dina, dina și iar dina,
Bate Marcule jărâna,
Și mi-o bate spulberat,
Că de iarnă am scăpat.
Și-au dat sălcile 'n floare
Și dănciucii ies la soare,
Și răsare leușteanu
De se satură țiganu,
Și se 'ndeamnă să s'avânte.
Și din drâmbe să ne cânte.

Marcule, fecior viteaz,
Învârtește-te cu haz,
Bate laba la pământ
Saltă după cum îți cânt,
Și de vrei un gologan,
Să mi-l joci pe Simian.
Și cu el să-mi faci o roată
Din șobolănimea toată,
Să mi-o văd cum țâfâește,
Cum în jur se învârtește,
Și bea și se veselește,
Ci că barza cea dudaie
A venit pe la Lupoai,
Și-a lăsat pe scutecuț
Un șobolănel micuț

Care, cum scinci din gură,
Făcu mare tevatură,
Pumnișorii și făcu gheme
Și 'ntrebă de tantieme.
Și 'ntreba dacă el n'are
Rost de cointeresare.
Simian uimit de tot
De așa isteț nepot
Dădu sfoară 'n toată țara
Și răvașe la orașe
Desprea barza buclucașe.
Și veniră șobolanii
Ca să-i cânte nani-nani,
Au venit că să-l boteze
Și 'n partid să-l registreze.

Joacă mi-i Marcule 'n spume
Să le meargă vestea n' lume
Că, de-au botezat odorul,
Și-au udat și gălșoru
De n'a rămas picătură
La biata Vinicultură.

Marcule, fără papuci,
La Poplaca să te duci,
Să mai vezi lelițele

Despletind cosițele
Și să mi-le joci cu foc
Să vadă că au noroc,
Pentru cele fine
S'aduci câte-un ginere,
Celor fără de emoții
Să li-l dai pe Peștaloși,
Și-un pic de bun simț să dai
Celor dornice de ceai.
Joacă-le, Marcule, bine
Să țină minte de tine,
Pune-le sub pisălog,
Că și tu ești pedagog,
Că și tu absolvent ești
Școalei dela Tîrchilești,
Și ți-ai luat certificatu
La Obor și la Ouatu.

Marcule, să odihnim
Oună roșii să ciocnim,
După ce-om mai răsuffla
Și pe alții i-om juca
Dina, dina, dina, da!...
Dabuleche mișcanda
Dă din labe uite-așa
Că ești urs colea bădie
Chiar și fără garanție,
Nu te umfli în cojoace
Nu răcăi prin iarmaroace
Chefuri nu faci ca cei mari
Pentru că nu ai biștari
Nice balele nu-ți pică
Când zărești câte-o fetică
De nu faci mare scofală
Dară ești cu potriveală.

Hai da dina uite-așa
Ia-o așa, mai hacana
Că-i păși-o ca și listu
Cu vulpoiu moralistu.
Că de nu face scofală
Face, biet de el, morală.
În casă la spânzurat
Ține de funie sfat.

Ea a zis odată

— Nu te răcădui bărbate,
eu am zis odată și așa va fi.

— Ușor muere ușor, mi-
nistrii încă zic multe și ni-
mic nu-i așa.

Poetului Soricu

în loc de ou roșu

Ciocârlie 'ncântătoare
Roagă-te de sfântul soare
Ca pe aripi de cocor
Lui Soricu un odor
Să-i aducă 'n primăvară
Să se ducă svon în țară
Și să-i cânte nani-nani
Că n'o fi cum vor dușmanii.

Filozofie rimatăCinstea

Cinstea fetii-i lucru mare
Cu oglinda-asmănată
E deajuns doar o suflare
Ca să fie 'ntunecată.

Melancolia

Rea boală-i melancolia
(Am zăcut de-această boală)
Ea te-apucă totdeauna
Numai când ai punga goală.

Neîncrederea

Neîncrederea în prieten
Este doica geloziei
Dară tot ea mai e încă
Și oftica prieteniei.

Prietenii mulți

Prieteni mulți să nu-ți prea faci
Că nevasta e cu draci
Și dintr'atăția derbedei
Iși ia și prietenul ei.

LA STROPIT

Precum e obiceiul din moși plămăduit,
De Paști frunțașii noștri plecatau la stropit.
Tancred pe la Florica stropeste cu parfum,
Pe celce spre avere, pornitu-la la drum,
Culiță lorga bate încet pe la Palaf,
Dar găina Puterii în ăst an n'a ouat,
Maniu cu mihalache merg amândoi de mână
Pe Papa să-l stropească în Roma cea bătrână.

Madgearu, Ioanișescu stropesc numai cu gura
Argetoian cu pumnu, el nu știe măsura,
Manoilescu francul cu mâna tremurândă
De sărbători se duce la oastea lui flămândă,
Și 'n loc de ouă roșii, colaci și prăjituri
Cu sporuri nevăzute vrea să hrănească guri,
Pe Țirelsohn rabinul îl felicită Cuza,
Iar domnu Trancu astăzi își amintește Muza
Cu Lira-i agățată în cui de zece ani.

Dar Sever merge 'n „jur fix“ la cei trei șobolani,
Și 'n fine toți serbează cu oul și cu mielul
Trândavul, lucrătorul, cinstitul și mișelul,
Că scris e 'n astă lume și bun și păcătos,
Sunt deopotrivă fiii smeritului Cristos.
E vorba de-astă lume, aici simțim viața,
In ziua când îți pare frumoasă dimineața,
Să nu pornești cu trenul, că sigur te ciocnești.
Pe jos de mergi pe stradă mai rău o nimerești,
Te tigezește 'n spate vre-un automobil
Acasă cocostârcu descarcă un copil,
Chiria înzecită o vrea proprietarul
E după legea nouă și caut' să 'nghiți muștarul.

Impozit pe avere, nevastă și copii
Global și câte alte, numai să poți plăti,
Vin apoi zece liste, pentru cei sinistrați
Morminte câtu-i țara, monument la Urlați,
In toată ziua vine, te roagă ca să dai
Dar nimeni nu se 'ntreabă de unde și mai ai,
Ești omul stăpânirii, ești doar funcționar,
Se zice că ai traiul cu miere și zahar.

Așa-i decând e lumea, mișei semidocți
Invârt' o lume 'ntreagă de proști și idioți,
In slujbe mari și grele ajung toți nechematji
Și fură banul țării împărțindu-l ca frații,
Avem mii de directori, inspectori, secretari,
Dar, nu sunt bani de leafă pentru funcționari,
Avem locomotive, și trenuri și vagoane
Ciocniri ce necesită alte noi milioane.
Și câte nu sunt Doamne în țara asta bună,
Unde toți veneticii la traiu ușor s'adună,

Imbogățiții vremii te 'mproașcă cu noroi,
La sate 'nvață dascăli, flămânzi, umili și goi...

Și-acum cu 'ou 'ncoace, în linie pe-un rând,
Încet, nu cu 'mbulzeală, aduceși la flămând
Și-un vin mai cu tărie, că-s ani de n'am gustat,
Trăiască toți românii „Cristos a înviat“.

LEUȘTEAN.

Mai norocos

- Lui Pantilie i-a fugit de patru zile nevasta.
- Știam eu, că el e mai norocos ca mine.

Din scriptura Calicului

Dați lui Dumnezeu ce este
al lui Dumnezeu și Calicului
ce este al Calicului, adică
100 Lei pe an!

Cei săraci, dacă dau Ca-
licului 50 lei pe 1/2 an, pot
rămânea lui Dumnezeu și
datori!

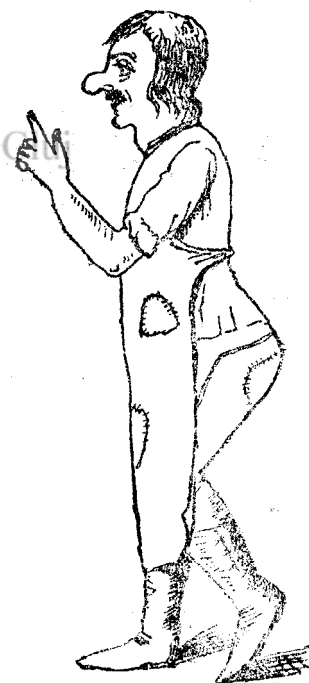
Studentii, gata de a jertfi
pe an 100 lei pentru Cali-
cul se vor împărtăși de două
ori pe lună de împărăția Cali-
cului!

Cererile săracilor și ale
studenților, află în marile
urechi ale Calicului totdea-
una echo binevoitor!

Numărul prim al Calicului
se trimite în tot anul, ca
fuiorul popii, pe deasupra.
Numărul doi obligă la plă-
tirea abonamentului de-odată
sau în rate!

Cel ce n'are plăcerea de-a
dormi pe-un asemenea șieși,
de două ori pe lună, în casa sa,
de-i una cu picioru 'n grindă,
și nu-i supărare!

Numai indivizi, care nu
știu deosebi pe al meu de
al tău, primesc lucruri, care
obligă la plată, cu cugetul
rezervat de-ale plăți ad gre-
cas calendas, sau la ziua
sfântului Șohan, la care Ca-
licul nu se închină!

Să luăm aminte

Argat vrednic cine are
Îl cunoaște pe mâncare,
Când mănâncă îi trăsesc
fălcile!

Cine legea nu-și cinstește
Fără lege se numește!

Mai bine 'n coliba ta
Decât în palatul altuia!

LELIȚA

(Poezie plagiată după „Dăscălița“ lui Goga).

Când tremurându-și cântecul pe liră
Cu versu-i Lerui-Ler îmbată firea,
Incât cei iubitori de poezie
Cred că din morți a re'nviat A. Mirea,
Eu râd atunci, căci îmi răsai în minte,
Cu chipul tău ca de mironosiță
Cu gândul pe la nenea Peștaloși,
A tablei negre gingașe leliță.

Ca înăcrirea geloziei tale
Poveste nu-i mai nostim povestită,
Tu ești din leagăn soră cu-așteptarea
Cu hotărârea la prostii pripită.
Cununa ta de merite în lume
Au împletit-o rele ursitoare,
Ca fruntea ta nu-i nor pribeag pe ceruri
Și mână nu-i așa de 'mpungătoare.
Copii ceteși ai cărților de școală
Din gestul tău pricep ce este ură,
E scrisă par'că 'n vorba ta dulceagă
Povestea fără duh, fără căldură.
Și cei cari simt, în stihuri pun alături
De mutra ta atâtea lacrimi sfinte.
Pe care le vărsară copilașii
Cu nouă săptămâni mai înainte.

La tine vine Lerui-Ler și-și cată
Subiecte pentru cronica rimată,
Tu ești isvorul viu al inspirărei,
De nărozii comoară nesecată.
Și fete vin în suflet cu sfiala
Ca să le pui o notă la purtare,
Și fetele își șoptesc în taină:
Lelița astăzi rele toane are!
Așa, ghiontind copii altor mame,
Aștepți un mire 'n cale să-ți răsară,
Iar căpătâiul somnului tău vitreg
De-un vis deșert zadarnic se 'nfioară.
Tu par'căuzi cum picură la geamuri
Un ciripit de pui de rândunică
Și-un gând răsleț îți înfierbântă tâmpla:
In loc de mirt, doar foi de patlagică.

Semeș „Calicul“ iese 'n primăvară
Și strigă de-i răsună vocea 'n slavă,
Cu plosca și cu mielu la frigare
Li trage-un chef năstrușnic în Dumbravă.
Tu meditezi și o pedeapsă nouă
Răspunderea grozavă îți îmbie, —
Noi ne crucim de-atâtea drăcovenii
Pe cari le face sfânta gelozie.

NEPOMUC.

Din filozofia lui Amnar

Cinul călugăresc, întocmai
ca și celibatul, eschid a priori
amorul către deaproapele. Eu
nu cunosc călugăr, care s'ar
fi amoretat într'un celibe,
dar nici celibe, care din amor
nefericit către un călugăr s'ar
fi spânzurat.

Amorul orbește pe victi-
mele sale și numai după ce
aceștia au orbecăit, făcând
pași greșiți, le deschide ochii.

Omul precaut, când trimite
după doctor trimite și după
Baciu măsurul.

Mâncarea de fasole cau-
zează de regulă dureri de
stomac. Deaceia cine are
dureri de stomac, poate mân-
ca fasole fără grije.

Femeile care-s noaptea
frumoase, nu pot suferi lu-
mina soarelui.

Singura Regină care guver-
nează fără miniștri este Re-
gina balului.

Urzică Scandalografescu

Revoluția este acțiunea confectionarilor de ruine, pentru a da de lucru istoricilor, cari pătimesc de boala savantlăcului. Un nebun aruncă o piatră în baltă. Broaștele încep să orăcăe. Savantul, atras de simfonicul concert, vine și stabilește legea universală, după care orice piatră trântită în apă face pleosc.

Sunt revoluții sociale și revoluții de idei. Primele sunt în lumea celor mânați de stomac, ceealalte în lumea gânditorilor fabricanți de axiome. Ei lansează teorii, cari se bat în capete ca berbecii și cari se isbesc în primul rând de invenția propriului lor parinte.

De zece ani au căzut mii de brazi frumoși, din cari s'a făcut hârtia, pe care s'a dat lupta uriașe împotriva centralizării.

Fie-care teolog absolut de Blaj știa să-și documenteze că centralizarea tuturor oficiilor la București este o nenorocire pentru Ardeal. Ceiace nu-i împiedecă pe aceiași iluștri, să pretindă centralizarea tuturor instituțiilor Ardelene la Cluj, unde să știe că au făcut atâta brânză băncile și societățile, cari s'au mutat pe vremea Consiliului neamurilor scăpătate.

Nu ne-a ajuns **Centrala** acțiuni fatale,

A cărei prosperare în van o căutăm
Acum îniinde Clujul tentaculele sale
Să ne rapească **Astra**, dar numai
morți-o dăm!

A se slăbi. A se reveni la armonizarea pretențiilor cu teoria descentralizării. A se crede că filozofi ca Cassiu Maniu avem și noi la Sibiu. Avem și juristi ca Onișor și chiar ca Boilă. Avem și scriitorii ca Victor Brutescu și și financiarii ca Dominic Raț și agronomii ca Șerban.

Dăm dacă voji jumătate din comitetul central, care are comun cu literatura cam ce are scripca cu iepurele, dar **Astra** n'o dăm. De unde se vor mai inspira poezii noastre? De unde își va mai lua **Calicul** subiectele?

Astra noastră la Cluj? Izvorul de apă vie a lui Lerui-Ler? Protestăm! Protestăm împotriva faptului că cei dela Sibiu au primit să discute acest bizar gând. S'a pus la Cluj la cale o revoluție împotriva Sibiului?

Foarte bine. Dacă-i complot, să-l știm și noi. Dar nu vrem să dăm de lucru istoricilor viitori. Adică să se milostivească domnii dela Cluj când și când să ne învrednicească și pe noi de câte-o fărâma de lumină din creerul lor centralist? Să vină ei cu limba-jul lor să ne cânte:

Pela voi pe legheleu
Mnyam pcherdut un chezchenyeu
Chezchenyeu-i ștricănyit
Și baghia-i bușuluit?

Foarte mersi, Domnilor revoluționari. În numele trecutului nostru preferăm să vă auzim cântând:

Dorule, de und vîi,
Dela târg dela Sibii,
Da de **Astra** ce mai știi?
— Știu bine că-i sănătoasă
Și de Clujeni nici că-i pasă,
Că cu ei n'o face casă.

Urzică își face datoria, acum de sfintele Paști, să dea alarma. Le trebuie Clujenilor ouă multe ca să creadă că sunt în stare să ciocească mutarea **Astreii**;

Nu! Nu! Nici odată, cum ar zice tovarășii lui Horthy, după a cărei obladuire suspină așa de mulți în Clujul revoluționar.

Praznicul mare.

— Și 'n ziua de Paști te-ai îmbătat vecine?

— Apoi vezi e praznicul mare, crăjmarul cel nou a mai adus un butoi de vin aseara, o facut feștanie la pivnița și și-o săpat o fântână nouă.

Să fie liniștită

— Domnule doftor e frică muerii să nu o îngropăm de vie.

— Să fie liniștită, eu deaceia sunt aici și garantez pentru asta.

Pun la cale.

— Nu-mi place, nu merg treburile satului bine, trebuie să facem ceva.

— Să bem aici, apoi trecem pela lîig, la crăjma din jos și pe urma la Kegal, poate mai găsim pe cineva să ne sfătuim.

Allooo!

Trimiteți abonamentul fără altă provocare, că de-o începe să sbiere **Calicul** după creștari o să audă și câinii din Giurgiu. Doar 100 de lei cât face abonamentul va putea să strângă orice Calic de omenie.

Adevăr la pahar.

— Zice-că domnii mai toți au gronofon de ala, de vorbește singur.

— Dar să știți că domnii ceta nu-s însurați, că de-ar avea muere, nu le-ar mai trebui și gronofon.

Știri telegrafice

Agencia: Tepeluș

Aduse în cârcă de „Calicul”.

Avrig. La nunțile boerești s'a introdus frumosul obicei, ca pentru buna distracție a nuntașilor și în special a miresei, să se joace «broasca» joc național inventat de câinii de pe stradă. Și dacă acest joc e o curată porcărie totuși s'a jucat la ultima nuntă domnească, așa că se audevereste zicala că: „tot e așa de negru dracul după cum se și vede”.

Horezu. Ultima zăpadă a iernii ce pare că a trecut, a fost iar un bun prilej pentru horezenii ca să pornească cu grapa după lup.

Făgăraș. Centrala gușăților din județ cu sediul în Făgăraș, a interzis emigrarea lor, deoarece

și-așa li-s'a împușnat numărul prin trecerea plasei Zârnești la Brașov.

Galaji. O comisiune a stabilit, că în anul 1916 podul de fer de peste Olt a fost distrus de fâgărășeni, cărora le-a fost frică, gălățenii, refugiindu-se la ei aduc și râia strămoșască, de care orașenii nu prea erau dornici. Acum podul de lemn deaceea e făcut numai provizoriu, ca dacă ar încerca râia să treacă spre oraș, să i-se dea foc podului, ca să o oprească.

Săsciori-Săvăstreni. Decând s'a înțepenit cocostârcul între cele două sate, dujmânia între oamenii lor e mai mare ca cea dintre chinezi și americani. O delegație va pleca la Liga Națiunilor, ca să se stabilească definitiv, cine trebuia și cine nu trebuia să se ducă cu mămăliga

caldă la la locul accidentului cocostârcului, ca să se ospăteze din friptura gata.

Cluj. Anul și luna Codobaturilor. Procesul moșilor s'a isprăvit cu bine încă înainte de ase începe. Mulțumită pitpălăcilor apărători, cari cu bale la gură după deputație, se întreceau, făcându-i prin apărări reclame. Dacă n'ar fi astfel de luminători și propagatori ai cinstei bisericești și mâni așa curate cine și-ar face merite ca să ia nămol și să arunce în apărătorii și conducătorii bisericești? În viitor moșii nu cred că vor mai avea curaj să mai guste paști țigănești, îndulcite cu hirean și oțet, ca în anul trecut.

Cluj. luna Cocostârc. Se aduce spre deochiată și plăcută cunoștință, că oauale adunate de agenții dela Banca Centrală și dela siguranță, în scopul ca prin acelea să ajungă cheferiștii la c. f. r., sau pus ea să se clocească, sub găinile ce sau colectat dela împroprietării de pe hotarul Stremțului (j. Alba) pentru flămânzii împărțitori de pământ, cari au fost la fața locului. Scoaterea puilor se va anunța.

Pare-mi rău

Pare-mi rău și rău îmi pare
C'am rămas gâb de spinare
Și-am îmbătrânit burlac
Cu fetele care-mi plac.

Toată noaptea mă gândesc
Pe cin, să mai păcălesc,
Tot numărând porțile
Socotind divorțurile.

Fetele cochetele
Au lepădat pletele,
Tocurile le-au lungii
După mine au tânjit.

Fetele din satul nost
Nu mănă de dulce 'n post
Ba dau canoane plătite
Numai ca să se mărite.

Pe obraz pune făină
Și dă lustru cu slănină,
Buzele și-le spoeste
Și mustața și-o părlește.

Foaie verde nucă sacă
Eu mă duc la mândra 'n clacă
Să-mi arete poale scurte
Ca pe urmă să-i fac curte.

Legea chiriiilor

— Prăpăditul lumii iat vii beat mort dimineața dela crâjma.

— Taci, tu nu ști. Legea chiriiilor spune că numai pe cei din crâjme nu-i poate ivacă proprietarul.

De multe ori

De câte ori am spus-o
Și-o spun acuma iar
Ca nici puiu pe lețcaie
Nu am în buzunar.

Cum drac să ai parale
Când dai cinci șase lei
Pe-o fracă de rachie
Și nici nu simți c'o bei.

Am zis și spun într'una
Sa fie blestemat
Acela care 'n viață-i
Nici când nu s'a 'mbătat.

Aman blastem și zgârciuri
Colică și nevoi
Sa aiba cel-ce n'ar vrea
Sa bea un deți—doi.

B. Țivescu.

Poezie populară

„Aurora” publică următoarea
poezie populară, culeasă de să-
teanul Bolohan din Botoșani, și
citită la o întrunire a partidului
țărănist din Cernăuți:

Cunoști vremea după vânt
Și pe om după cuvânt;
Pe ciobanul, după gluga;
Și stăpânul după sluga.

După mâna, tabăcarul
Iar după urechi, măgarul;
După voce, cântărețul:
După pinteni, calărețul...

La care un alt sătean, de pe
Târnave a făcut următoarea com-
pletare:

Și după cămașe, frache,
Mi-l cunoști pe Mihalache,
După păr 'l cunoști pe lup
După baterii pe Krupp,
Dar nici azi nu pot să știu
Cum îl cunoști pe Mania?

Cântec de funcționar

Cinci copii îmi plâng în casa
Nu e pâine de ajuns,
Cele din urmă parale
Le-a dat nevasta pe tuns.

Haina nu mai are mâneci
Și nici ghetele calcâi,
Nu știu când și pentru ele
Va veni o zi întâi.

Leafa-i mică, statul bietul
Geme și el sub buget,
Pan' la noi nimic n'ajunge,
Pe drum deraiază 'ncet.
Demult am fi închis ochii
Și spre raiu am fi pornit,
Și-aici am pățit-o însă
Cu sporul fagăduit.

Funcționărescu.

Eșiau cismele

— Trage de cismă muere,
că nu ese.

— La companie, când ai
fost melitar cine ți-le tragea.

— Hai, hai, atunci eșeau
sângure când vedeam că
domnul Plotonel Major se
aproia de patul meu.